

Scénář k rozhlasové reportáži

Zlata Erbanová se narodila v roce 1944 a dětství prožila na Praze 2. Ráda vzpomíná na svého tatínka.

Měla jsem tatínka, kterej dříve byl advokát a pak musel dělat pomocného dělníka po válce, protože prý byl „vykořisťovatel“. Když jsme se něco učili ve škole, tak mě říkal, jak je to doopravdy, tak takhle to není, je to takhle.

Po základní škole vystudovala laborantský obor na střední zdravotnické škole na Alšově nábřeží. Se svými spolužačkami navštěvovala dramatický kroužek.

Na tý zdrávce jsme měli dramatickej kroužek a my jsme dokonce hráli i v divadle, když voni měli volno, tak jsme hráli v městských divadlech pražských nějaký představení. Voni tam byli rentgenoví laboranti, takže ti nám dělali ty mužský role, jinak nás tam hrozně moc ženskej na tý střední zdravotnický škole.

Po maturitě nastoupila do Ústavu patologické fyziologie, kde se seznámila se svým budoucím manželem, který byl lékař. Práce v laboratoři ji bavila.

Byla jsem tam 28 let zaměstnaná a vůbec mi nevadilo, že je pondělí

Ve třiceti, když čekala první dítě, si s manželem koupili chalupu. Tam potom ráda trávila čas s dětmi a starala se o zahrádku. Zajímala se ale i o to, co se děje ve společnosti.

Vedle, kousek za rohem, na nábřeží, bydlel pan další potom prezident Havel, a ten tam dělal, v tý Gorazdový ulici, v hospůdce, takový přednášky o tom, co by jako mělo být tam bylo vždycky plno a já nevím, jakým způsobem prostě se to mohlo provést, protože nikdy tam nevlítla žádná policie a nic.

Účastnila se i událostí sametové revoluce. Byla na Václavském náměstí, kde slyšela zpívat Martu Kubišovou z balkónu.

Byla jsem na Václavským náměstí potom, kde na tom balkóně zpívala: „zloba závist zášť ty ať pominou, ať už pominou, ať se tvá ztracený vláda věcí tvých k tobě se navrátí, o lide navrátí.“ To bylo krásný.

Po pádu komunismu začala paní Zlata cestovat s manželem. Jezdila s ním na jeho pracovní cesty.

Můj muž, protože byl teda jako lékař, tak moh jezdit na nějaký kongresy, to mu nemohli úplně zakázat, ale já jsem s ním nikdy do roku 90 nikam nemohla. A po roce 90 jsem s ním mohla jet na jakýkoliv kongres.

Společně procestovali celou Itálii a prošli Florencii.

No ta Florencie, to já jsem si nikdy nemyslela, že uvidím ty obrazy, o kterých jsem jenom četla. Galerie ve Florencii, no to je fantastický.”

Zlata Erbanová prožila spokojený život a spokojená je stále. Nyní bydlí v domě s pečovatelskou službou na Praze 7. Chodí na programy pro seniory, má ráda povídání o cestování a stále chodí cvičit.

A musím vám říct, že nemám v sobě žádnou takovou hořkost, když jsme se teď po letech sešli s bývalými pracovníky, tak mi říkali, ty jsi byla vždycky v pohodě. To já jsem měla v sobě takovej ten optimismus, že vždycky může být ještě hůř, a že nemá cenu jako fňukat a že musíme čekat na ty lepší dny.